

ת"פ 18939/03/11 - מחמוד נאסר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בעכו

ת"פ 18939-03-11 מדינת ישראל נ' נאסר 11 יוני 2017
בפני כבוד השופטת ג'ני טנוס
מבקש מחמוד נאסר
ע"י עו"ד יעקב לאור ואח'
נגד מדינת ישראל
משיבה ע"י פרקליטות מחוז חיפה

החלטה

המבקש הגיש בקשה לפי סעיף 80 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - "**חוק העונשין**") לפסיקת הוצאות הגנה ולתשלום פיצויים בגין הנזקים שנגרמו לו עקב ההליך הפלילי שנוהל נגדו.

נתוני רקע:

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 192(1)+2 לחוק העונשין, וכן איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

עפ"י עובדות כתב האישום, ביום 7.3.2011 בסמוך לשעה 22:00 הגיעו ארבעה שוטרים לביתו של המבקש על מנת לעכב את בנו, וזאת בעקבות אירוע בו היה חשוד הבן. שניים מהשוטרים ניגשו לחזית הבית, בעוד שאר השוטרים ניגשו לאחורי הבית.

המבקש פתח את דלת הבית ואחד השוטרים ביקש ממנו ליצור קשר טלפוני עם בנו. המבקש נכנס לבית והשוטרים המתינו לו בחוץ, ברחבת המרפסת. בשלב זה יצא המבקש מביתו כשהוא אוחז בידו באלה ותקף באמצעותה את אחד השוטרים בכתפו ובגבו. שוטרים אחרים ניסו להשתלט עליו, אך המבקש השתולל כשהאלה בידו ותקף באמצעותה שוטר נוסף בראשו. השוטר חיבק את המבקש בידי בניסיון להשתלט עליו אך ללא הצלחה, והמבקש תוך כדי כך בעט בו וחבט בו ברגלו עם האלה ללא הפסקה. במהלך ניסיונות ההשתלטות על המבקש אחז המבקש בידו את השוטר ושניהם נפלו מהמרפסת מגובה של כ-2 מטר.

לאחר נפילתם התיישב המבקש על השוטר ותקף אותו באמצעות האלה ובאמצעות ידיו בגופו וברגליו. שאר השוטרים הגיעו אל המבקש שהמשיך להשתולל וניסה לתקוף אותם, ולבסוף אחד מהם הצליח להשתלט עליו ולכבול אותו.

המבקש הובא בניידת על ידי השוטרים לתחנת המשטרה בעכו, שם פנה לאחד השוטרים שנכחו באירוע ואיים עליו במילים "אני אזכור אותך, אני אבוא אליך עם הבנים שלי ואתה עוד תשלם על זה".

כתוצאה מהתקיפות של המבקש נגרמה לאחד השוטרים חבלה בכתפו, ואילו שוטר אחר נחבל בברכו ובראשו.

2. המבקש לא חלק על הטענה בדבר הגעת השוטרים לביתו במועד שצוין בכתב האישום, ובדבר התרחשותו של אירוע אלימות בינו לבין השוטרים טרם מעצרו (ולטענתו אף לאחר מעצרו), שבמהלכו נפצעו שניים מהם וגם הוא בעצמו. אלא שלגרסתו, הוא אחז באלה על מנת להגן על עצמו ולמנוע מהשוטרים להתקרב אליו, וזאת בתגובה למעשה אלימות פיזית ומילולית מצד אחד השוטרים כלפיו בסמוך מאוד להגעת השוטרים לביתו, וללא כל סיבה מוצדקת - מעשה שבעקבותיו חש מותקף ומאיים על ידי השוטרים כשהוא בתוך ביתו. המבקש הוסיף, כי בעקבות האירוע ומעשי האלימות של השוטרים נגרמו לו ולאשתו חבלות גוף שונות.

3. לאחר שמיעת ראיות הצדדים ניתנה הכרעת דין ביום 6.12.2015 במסגרתה זיכה בית המשפט את המבקש מעבירת התקיפה של השוטרים לאחר שהוכח בפניו כי המבקש פעל מתוך הגנה עצמית, ואף זיכה אותו מעבירת האיומים לאחר שלא הוכח בפניו כי המבקש ביצע את העבירה.

4. בעקבות כך הגיש המבקש את הבקשה דנן ובה עתר לפסוק לו את הסכום המרבי בגין הוצאות הגנתו וימי מעצרו, כולל מעצר הבית, ושאר הנזקים שנגרמו לו, בתוספת 50% בגין מאמץ מיוחד.

המשיבה הגישה תגובה מטעמה ובה עתרה לדחיית הבקשה על כל חלקיה.

המסגרת הנורמטיבית:

5. המקור החקיקתי לפסיקת הוצאות ופיצויים מאוצר המדינה בעקבות הליך פלילי מצוי בסעיף 80 לחוק העונשין, שקובע בסעיף ק"א) כדלקמן:

"משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור".

מלשון הסעיף עולה, כי המחוקק יצר שתי עילות המקימות לנאשם שזוכה בדיון זכות לתשלום הוצאות משפטו ופיצוי על ימי המעצר והמאסר שריצה בעקבות העמדתו לדיון - הראשונה, כאשר בית המשפט ראה כי לא היה

יסוד לאשמה; והשנייה, כאשר בית המשפט ראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

בפרקים הבאים אדון בשתי העילות הנ"ל בנפרד.

דין בעילה הראשונה - האם היה יסוד לאשמה?

6. המבקש טען, כי בהתבסס על התשתית הראייתית שהייתה מונחת בפני המשיבה עובר להגשת כתב האישום, לא היה מקום להגשת כתב אישום נגדו וההחלטה על הגשתו הייתה פעולה לא סבירה ולא ראויה, וזאת בשם לב לסתירות המהותיות שהיו בהודעותיהם של השוטרים - עדי המשיבה - אליהן התייחס בית המשפט בהכרעת הדין.

לטענת המבקש, כבר בשלב הראשוני של בחינת חומר הראיות הגולמי, המשיבה יכולה הייתה לראות כי טענות השוטרים אינן מתיישבות אחת עם השנייה, כגון בנקודות המתייחסות למקום בו עמד כל אחד מהם מסביב לביתו של המבקש לפני שהגיעו אליו הביתה, או לשאלת מעורבותו של אחד השוטרים באירוע (השוטר סלבה).

לא זו אף זאת, המשיבה החליטה להגיש את כתב האישום מבלי שטרחה לשמוע את מלוא עדותו ומבלי שניתנה לו הזדמנות ראויה למסור את גרסתו המלאה בנוגע להשתלשלות האירוע נשוא כתב האישום, שכן חקירתו הראשונית במשטרה הופסקה עקב הכאבים מהם סבל והצורך בפינוי לקבלת טיפול רפואי, כאשר באותה חקירה לא נתבקשה תגובתו לעבירת האיומים שהוזכרה אך ורק בדו"ח הפעולה של אחד השוטרים.

המבקש הוסיף, כי בית המשפט החליט לזכות אותו מעבירת התקיפה לאחר שקיבל את טענתו כי פעל מתוך הגנה עצמית ואף זיכה אותו מעבירת האיומים משלא הוכחה העבירה, ולכן זיכוי היה זיכוי מלא ומוחלט.

7. לעומת זאת טוענת המשיבה, כי בחינתה של התשתית הראייתית נעשת לאור מצב הדברים שהיה קיים עובר להגשת כתב האישום, ולא במועד מאוחר יותר, והיא נתונה לשיקול דעתן של רשויות התביעה.

כמו כן נטען, כי חומר הראיות הצביע על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגד המבקש, ואילו מרבית הסתירות בראיות התביעה עליהן הצביע בית המשפט בהכרעת הדין, הן סתירות שהתבררו במהלך הדיון, ואין לומר כי הסתירות שהיו מלכתחילה בחומר הראיות הן כאלו שהיה בכוחן להוביל למסקנה כי אין יסוד להעמיד את המבקש לדין.

8. לאחר ששקלתי טענות הצדדים, נחה דעתי לדחות את טענות המבקש בפרק זה.

תחולתה של העילה הראשונה שבסעיף 80 לחוק העונשין, לפיה לא היה יסוד לאשמה, מוגבלת ומתוחמת

לאותם מקרים מיוחדים שבהם הוכח כי העמדת הנאשם לדין לקתה באי סבירות בולטת בהפעלת שיקול הדעת של רשויות התביעה בכל הקשור לבחינת ולהערכת חומר הראיות שעל בסיסו הוגש כתב האישום. בגדר זאת נפסק, כי שיקול הדעת של רשויות התביעה הוא רחב, ולכן התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתן תהיה מצומצמת ונדירה ביותר והיא שמורה למקרים בהם מלכתחילה לא היה בידי המאשימה להוכיח פרטים מרכזיים באישום (רע"פ 6402/12 **אלוחידי נ' מדינת ישראל**, מיום 5.9.2012, פורסם באתר נבו).

עוד נקבע בפסיקה, כי על בית המשפט לבחון האם היו בידי התביעה ראיות לכאורה או שלפי חומר הראיות היה צריך להסיק מלכתחילה שהזיכוי צפוי מראש (ע"פ 7826/96 **ריש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 481 (1997); ע"פ 1109/09 **שיבלי נ' מדינת ישראל**, מיום 4.1.2010, פורסם באתר נבו, להלן "**עניין שיבלי**"). ויודגש, זיכוי של הנאשם כשלעצמו אין בו כדי להצביע על כך שהחלטה להעמידו לדין הייתה מלכתחילה בלתי סבירה (ע"פ 5923/07 **שתיאוי נ' מדינת ישראל**, מיום 6.4.2009, פורסם באתר נבו, להלן "**עניין שתיאוי**").

9. ולעניינו - מתגובתה של המשיבה מתברר, כי המבקש, באמצעות בא כוחו, אישר במהלך הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים קיומן של ראיות לכאורה בדבר ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. אומנם הצהרה של הסנגור או החלטה של בית המשפט בשלב הדיון בבקשת המעצר עד תום ההליכים בדבר קיומן של ראיות לכאורה אינן שיקול מכריע לעניין בחינת קיומו של יסוד לאשמה במובן סעיף 80 לחוק העונשין, ברם זהו אחד השיקולים שניתן לשקול במסגרת דיון לפי הסעיף הנ"ל כנתון אשר מאשש את סבירותה של ההחלטה על הגשת כתב אישום (ע"פ 5205/04 **גואטה נ' מדינת ישראל**, מיום 3.7.2007, פורסם באתר נבו; ע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(1) 505 (1999)).

בכל אופן, ההצהרה בשלב המעצר בדבר קיומן של ראיות לכאורה נגד המבקש בצירוף חומר הראיות שהוגש מטעם המשיבה במהלך המשפט, מוביל למסקנה כי נכון למועד הגשת כתב האישום הייתה בידי המשיבה תשתית ראייתית מספקת להגשת כתב אישום נגד המבקש.

10. אשר לסתירות שעלו בגרסאות השוטרים (עדי המשיבה) ולעובדה כי המבקש לא נחקר במשטרה בצורה מלאה וממצה עקב הפסקת החקירה לשם העברתו לקבלת טיפול רפואי, דבר שמנע מהמשיבה לקבל תמונה מלאה בכל הנוגע לגרסת המבקש - בפסיקה נקבע, כי קיומן של סתירות ותמיהות בחומר הראיות אין בהן כדי להשמיט בהכרח את הבסיס מתחת לתשתית הראייתית המספיקה להגשת כתב אישום (בש"פ 2181/94 **מיכאלי נ' מדינת ישראל**, מיום 22.4.1994, פורסם באתר נבו).

הוא הדין בכל הקשור לקיומם של מחדלים בעבודת התביעה, כאשר לגבי מחדלים אלה נקבע כי רק כשברור כי בהיעדרם הייתה משתנה מסקנת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין, ניתן להסיק כי מלכתחילה לא היה יסוד לאשמה. נכון הוא כי הצטברות סתירות, תהיות, אי דיוקים ונסיבות אחרות, עשויה לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם במיוחד לו בכתב האישום, אך בכך אין כדי ללמד בהכרח על כך שלא היו בנמצא ראיות לכאורה להאשמתו. התובע נדרש בשלב הטרם משפטי להעריך סיכויים וסיכונים על בסיס החומר שלפניו בטרם זה עבר את משוכות החקירה הנגדית, הראיות שכנגד ושיקול הדעת השיפוטי. לצד זה יש לזכור, כי קביעות ומסקנות הנוגעות לחומר ראיות נסמכות במובהק על הערכה עובדתית ומשפטית ומעצם טיבן תיתכנה לגביהן

עמדות והערכות שונות (עניין שתיאוו; וכן בג"צ 11221/05 נאסר נ' היועץ המשפטי לממשלה, מיום 19.4.2007, פורסם באתר נבו).

11. מן הכלל אל הפרט - מרביתן של הסתירות בין גרסאות השוטרים עליהן עמדתי בהרחבה במסגרת הכרעת הדין, הן סתירות שהתגלו במהלך החקירות בבית המשפט ולא סתירות שעלו מלכתחילה בהודעותיהם במשטרה. אומנם בהודעות במשטרה נתגלו סתירות מסוימות בין גרסאות השוטרים, ברם סתירות אלו לא היו בהיקף ניכר ובכל מקרה לא היה בהן, באותו שלב, כדי לגרוע ממשקלן המצטבר ומהמסקנה המתבקשת מהן, נכון לאותו זמן, כי המבקש ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

גם המחדל המוזכר בבקשה, בכל הנוגע לאי השלמת חקירתו של המבקש, אין בו ממש. אומנם ראוי היה כי חקירתו של המבקש תושלם בכל הנקודות הקשורות לאירוע, ברם ההשלכות שנבעו מאי השלמתה התבטאו בהכרעת הדין בדחיית טענת המשיבה בדבר כבישת עדותו של המבקש, ולא בקביעה הנוגעת למערך הראיות שלה.

12. לסיום, יש לזכור כי זיכוי של המבקש התאפשר רק לאחר שמיעת הראיות, מהן נלמד כי תקיפת השוטרים נעשתה כאקט של הגנה עצמית.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה לתשלום פיצויים והוצאות מכוח העילה הראשונה שבסעיף 80 לחוק העונשין.

דין בעילה השנייה - נסיבות המצדיקות פסיקת פיצויים:

13. המבקש טען בבקשתו כי נאלץ להוציא הוצאות רבות לניהול הגנתו, אשר הייתה מורכבת וחייבה השקעת שעות עבודה רבות ללימוד החומר, הגשת בקשה לביטול כתב האישום מטעמי הגנה מן הצדק (שנתקבלה תחילה על ידי בית המשפט השלום אך נדחתה לבסוף בעקבות ערר שהוגש מטעם המשיבה לבית המשפט המחוזי), ניהול 24 ישיבות בבית המשפט (כולל ישיבות בתיק המעצר), במהלך נחקרו 13 עדים, והגשת בקשה למח"ש בגין האלימות של השוטרים כלפיו וכלפי אשתו ולאחר דחיית הגשת ערר ליועמ"ש (שאף היא נדחתה).

בהמשך לכך טען המבקש, כי בזמן האירוע היה בן 53 שנים, ללא כל עבר פלילי. ביום האירוע הוא נפל קורבן למעשי אלימות מצד השוטרים (עדי המשיבה), אשר תקפו והעליבו אותו ללא הצדקה וללא סמכות, אף שהראה נכונות לשתף עמם פעולה. לטענתו, נגרמו לו נזקים כלכליים עקב אי יכולתו להתפרנס ועוגמת נפש רבה עקב השפלתו והגבלת חירותו, תחילה בשל מעצרו למשך יומיים (לאמיתו של דבר מדובר בשלושה ימים, וגם ב"כ המשיבה בהגנותו ציין זאת בתגובתו), ולאחר מכן בשל התנאים המגבילים בהם שוחרר - תנאים שכללו מעצר בית מלא לתקופה של כחודשיים (53 ימים) ולאחר מכן מעצר בית חלקי על מנת שיתאפשר לצאת לעבודה לתקופה של כשלושה חודשים (93 ימים).

14. במענה לכך טענה המשיבה, כי המבקש לא הוכיח את טענותיו משום שלא תמך את בקשתו בתצהיר לאימות העובדות העולות ממנה. לגופו של עניין נטען, כי המבקש לא ביסס את טענותיו ולא תמך אותן בראיות כלשהן. כמו כן, זיכוי של המבקש בהליך הפלילי אינה מקימה עילה אוטומטית לפסיקת פיצויים, ובכל מקרה המבקש אינו זכאי לפיצויים בגין הימים בהם שהה במעצר בית, תקופה שממילא שהה בה בביתו בשל חופשת מחלה עקב פציעתו בתאונת עבודה עובר לאירוע.

15. אקדים את המאוחר ואציין, כי לאחר ששקלתי טענות הצדדים, נחה דעתי לקבל את הבקשה אם כי באופן חלקי בלבד.

16. ראשית כל יצוין, כי בעקבות האמור בתגובת המשיבה, המבקש תיקן את מחדלו והגיש תצהיר מטעמו לאימות העובדות הכלולות בבקשתו, כמתחייב מהוראות תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982 (להלן - "**התקנות**"), אשר מחילות את תקנות סדר הדין האזרחי על הדין בבקשות מסוג זה.

בנסיבות אלו, יש לראות את הפגם שבדבק בבקשה כמתוקן, ובהתאם לכך הדיון בה ייעשה לגופו של עניין.

17. כידוע, הזכות לתשלום פיצויים והוצאות לפי העילה השנייה שבסעיף 80 לחוק העונשין אינה זכות מוחלטת אלא עניין שבשיקול דעתו של בית המשפט. עילה זו חולקה בפסיקה לשלושה סוגי נסיבות: הראשון, נסיבות שעניין הליכי המשפט בהן נבחנת התנהלות התביעה, הנאשם ויתר הגורמים המעורבים בהליך, כגון אם המאשימה פעלה בזדון, או שמלכתחילה לא היה אינטרס ציבורי בהעמדת הנאשם לדין, קיומם של מחדלי חקירה, והאם נגרם לנאשם עיוות דין חמור; הסוג השני קשור לאופי זיכוי הנאשם; הסוג השלישי נסב על נסיבותיו האישיות של הנאשם, כגון השפעת ההליך על בריאותו, על התא המשפחתי שלו, על מצבו הכלכלי, וכן על השאלה אם נגרם לו סבל חריג ועינוי דין חמור (ראו עניין שתיאוו).

18. בנסיבותיו של המקרה דנן לא מצאתי פגמים בהתנהלות היחידה החוקרת או התובעת. הפגם היחיד שניתן להצביע עליו לגבי אופן ניהול החקירה מתייחס לאי השלמת חקירתו של המבקש ושמיעת גרסתו המלאה בכל הנוגע לאירוע, אך פגם זה לא היה מהותי לביסוס התשתית הראייתית נגדו (ראו התייחסות לעיל וההתייחסות שהובאה בהכרעת הדין). יתרה מזאת, בהינתן הדעת לתשתית הראייתית הלכאורית שהייתה בידי המשיבה, האינטרס הציבורי הצדיק הגשתו של כתב אישום נגד המבקש.

כמו כן, לא התרשמתי מעינוי דין חריג שנגרם למבקש בעטיו של ההליך המשפטי שאומנם נמשך למעלה מארבע שנים, אך זאת בשל מגוון סיבות שלא כולן נובעות מהתנהלות המשיבה, אשר הגישה מספר בקשות דחייה בתיק. בגדר זאת ניתן להפנות, למשל, לצורך בניתוב התיק מחדש עקב הערר שהוגש לבית המשפט המחוזי והחזרת התיק לבית המשפט השלום, לבקשות הדחייה שהוגשו מטעם ב"כ המבקש, וכן לביטול חלק מהישיבות מסיבות

הקשורות בבית המשפט.

למען השלמת התמונה יצוין, כי בתיק דנן התקיימו 24 ישיבות, 4 מהן קשורות לדיון בבקשת המבקש לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק - בקשה שנתקבלה תחילה על ידי מותב אחר של בית המשפט, אך נדחתה לאחר מכן בעקבות ערר שהוגש מטעם המשיבה לבית המשפט המחוזי.

כך או כך, שני הצדדים ניהלו את המשפט בצורה עניינית ופעלו לקידום ההליך בצורה יעילה ומקצועית.

19. אשר לתוצאותיו של ההליך - כזכור, בית המשפט קיבל את גרסת המבקש לפיה תקף את השוטרים כאשר פעל מתוך הגנה עצמית, ואילו לגבי עבירת האיומים נקבע כי המשיבה לא עמדה בנטל הראשוני המוטל עליה להוכיח כי המבקש ביצע את העבירה. בהתאם לכך, המשיבה לא חלקה בתגובתה על טענת המבקש, כי ההליך הפלילי הסתיים בזיכוי המוחלט.

20. והשאלה שנשאלת כעת היא, האם זיכוי המוחלט של המבקש מקים לו זכות אוטומטית לתשלום הוצאות ופיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין? לעניין זה קבע בית המשפט העליון, כי זיכוי של נאשם שישב במעצר ונשא בהוצאות כספיות לניהול משפטו, הם תנאים הכרחיים לפסיקת פיצוי או שיפוי, אך אין הם תנאים מספיקים, ועל נאשם שיצא זכאי בדינו להוסיף ולהוכיח נסיבות המצדיקות כי יזכה בסעד שכזה (ע"פ 4466/98 **דבש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(3), 73, להלן "**עניין דבש**").

דברים דומים נאמרו גם בעניין שיבלי, שם נקבע כי המחוקק, שיכול היה לומר בפירוש כי זיכוי מוחלט מצדיק תשלום פיצויים, לא נקט לשון זו. בהתאם לכך ולהלכה הנוהגת, אין לקבוע קטגורית כי זיכוי מוחלט מקנה לנאשם זכות לתשלום פיצוי או שיפוי מקופת המדינה, הגם שמדובר בשיקול נכבד שיש להתחשב בו.

אשר לחשש שמא במתן פיצוי יהא אפקט מקפיא או מרתיע כלפי רשויות החקירה והתביעה, בית המשפט בעניין שיבלי קבע, כי חזקה על רשויות אלו כי יעשו תפקידן כדבעי. וגם אם במקרים מסוימים יהא זיכוי - ומספר הזיכויים המוחלטים ממילא אינו רב - חזקה על הרשויות כי לא ירפו ידיהן, ולכן אין 'חרב מונפת' של ממש בעניין זה מבחינת עבודת התביעה.

21. במקרה דנן, אני סבורה כי לאור זיכוי המוחלט של המבקש ושאר השיקולים עליהם אעמוד בהמשך, מן הראוי לפסוק לו פיצוי ושיפוי, אם כי לא בסכום המרבי הקבוע בתקנות.

22. אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם - המבקש טען כי בגין ניהול ההליך הפלילי נאלץ לשלם שכר טרחה לבא כוחו, ואילו בשל התקופה בה שהה במעצר ממש ולאחר מכן במעצר בית מלא וחלקי, נגרמו לו הפסדים כלכליים עקב אי יכולתו לחזור לעבודתו, וכן עוגמת נפש רבה לו ולמשפחתו.

23. בהתייחס לימי המעצר יצוין, כי המבקש היה במעצר של ממש לשלושה ימים בלבד ולאחר מכן שוחרר למעצר בית, תחילה למעצר בית מלא לתקופה של כחודשיים ולאחר מכן למעצר בית חלקי לתקופה של כשלושה חודשים. כמו המשיבה, אני סבורה כי כעקרון, הזכות לתשלום פיצויים מכוח סעיף 8 לתקנות נקבעה עבור ימי מעצר, ואילו שחרור נאשם בתנאים מגבילים, אף אם מדובר במעצר בית מלא, אינו מזכה בתשלום פיצויים לפי הסעיף הנ"ל משום שאלה הם תנאי 'שחרור' ולא תנאי 'מעצר'.

זאת ועוד, המבקש לא הוכיח טענותיו לגבי נזקים או הפסדים בראיות כלשהן, כגון בתלושי שכר או בראיות אחרות מטעם מעסיקתו. ויוער בהקשר זה, כי המבקש טען במשפטו ואף תמך את טענתו במסמכים רפואיים, כי עובר לאירוע בגינו נעצר הוא שהה בתקופת אי כושר בביתו עקב כך שנפגע בתאונת עבודה. אלא שבבקשתו לא טען המבקש מתי עמדה להסתיים תקופת אי הכושר או מתי אמור היה לחזור לעבודתו, וממילא לא הגיש מסמכים רפואיים ותלושי שכר כדי להציג בפני בית המשפט תמונה ברורה ביחס לטענותיו בנדון בגין הפסדי הכנסה. מכל מקום, בתום כחודשיים מיום האירוע, תנאי מעצר הבית הוקלו משמעותית על מנת לאפשר למבקש לחזור לעבודתו.

24. הגם שלא מצאתי דופי בהתנהלותן של היחידה החוקרת והתביעה, אני מוצאת כי לתחושת העוול שהמבקש מעלה בבקשתו יש יסוד מסוים. בגדר זאת אפנה לעובדה כי המבקש היה עצור, אם כי לתקופה קצרה מאוד. לאחר מכן שהה המבקש במעצר בית מלא לתקופה של כחודשיים ובמעצר בית חלקי לתקופה של כשלושה חודשים. גם החבלות שנגרמו למבקש בעטיו של האירוע וכן המתח וחוסר הוודאות שליוו אותו במהלך משפטו עד לזיכוי, הם שיקולים שיסודם במידת החסד והרחמים שניתן להתחשב בהם לצורך פסיקת פיצויים והוצאות.

25. אשר להוצאות ניהול ההליך הפלילי ותשלום שכר טרחת עו"ד - אומנם המבקש לא צירף ראיות, כגון קבלות או הסכם שכר טרחה, להוכחת הוצאותיו בנדון, ברם אין בדבר כדי לשלול מניה וביה את הזכאות לתשלום הוצאות לפי התקנות, ואשוב להפנות למכלול השיקולים עליהם עמדתי לעיל.

26. לעניין הסכום שיש לפסוק, החוק והפסיקה מסמיכים את בתי המשפט לפסוק סכום מרבי וגם לפסוק סכום נמוך ממנו. בהקשר זה נקבע בעניין דבש, כי אותה גמישות בהערכת הנסיבות המצדיקות תשלום פיצויים יכולה שתביא את בית המשפט לפסיקת שיפוי ופיצוי חלקיים בלבד.

27. באיזון הראוי בין כלל השיקולים, אני סבורה כי יש לפצות את המבקש בגין שלושה ימי מעצר, וכן לשפות אותו בגובה מחצית מהסכום המרבי בגין הוצאות הגנתו (היינו, עבור 12 ישיבות).

אחרית דבר:

28. לסיכום, על המשיבה לפצות את המבקש בעד 3 ימי מעצר, בהתאם לתעריף הנקוב בסעיף 8(א) לתקנות, ולשפות אותו בגובה מחצית מהסכום המרבי בגין הוצאות הגנתו (היינו, עבור 12 ישיבות), לפי

האמור בתקנה 9(א) לתקנות והתעריף הנקוב בתוספת לתקנות.

הסכומים הנ"ל ישולמו תוך 45 ימים מיום המצאת ההחלטה.

29. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

המזכירות תמציא העתקים מההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ז, 11 יוני 2017, בהעדר הצדדים.